

[Arbejdsministeren]

finde mig i, men jeg tror da også, at der i Dansk Arbejdsgiverforening er en vis forståelse for, at det måske er meget sundt og konstruktivt at se på denne vinkel. Jeg kan i hvert fald garantere, at en lang række virksomhedsledere ude på de enkelte virksomheder ved, at nogle af de synspunkter, der ligger her, er synspunkter, som de kan have glæde af i deres daglige arbejde ude på virksomhederne. Og så er jeg i og for sig bedøvende ligeglad med, om Dansk Arbejdsgiverforening skriver en leder, eller hvad de måtte gøre, hvor de kritiserer arbejdsministeren. Det er jeg jo så ofte udsat for fra andre sider også, og jeg har ikke det privilegium, at jeg har en aftale med Dansk Arbejdsgiverforening om, at de ikke må kritisere mig.

Hr. Estrup var inde på, at jeg ikke i mit svar sagde nok om, hvordan vi når til at skabe denne komplementaritet. Det er i og for sig rigtigt, men jeg mener nu, jeg har antydnet det i redegørelsen. Det er det, vi forsøger at sætte op med de ni punkter, der er nævnt i punkt III under overskriften »Arbejdsmiljø og produktudvikling«. Der er ni indsatsområder, som vi alle fremhæver som indsatsområder, der kan virke i retning af, at arbejdsmiljø og vækst er noget, der går sammen, i stedet for noget, der går imod hinanden.

Da jeg ikke synes, det har fået nok vægt i debatten indtil nu, vil jeg i denne sammenhæng specielt understrege det, der står om udviklingen af regler og den måde, vi udformer de nye regler på fra Arbejdstilsynets side, baseret på høringen i Arbejdsmiljørådet og i samarbejde med arbejdsmarkedets parter. Altså en måde, hvor man stipulerer nogle mål, og hvor man giver nogle tidsfrister, og hvor man ved både at have stipuleret målene og givet nogle passende tidsfrister har sagt: venner, nu skal I have udviklet nogle nye processer inden den og den tid, for ellers falder fars hammer. Det sætter processen i gang.

Nogle af dem, der har været undergivet den metode og har protesteret og har været imod den metode, kommer bagefter, når det hele er overstået, og siger: ih, hvor var det dog godt, vi blev udsat for det pres fra den offentlige myndigheds side, for det betyder, at vi har udviklet et produkt eller en proces, som gør, at vi nu i den internationale konkurrence står stærkt rustet. Den metode vil

jeg derfor gerne henvise til som en af de helt væsentlige.

Så kommer selvfølgelig spørgsmålet om det internationale ind igen, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at jeg i forbindelse med det EF-formandskab, som vi planlægger for Danmark i andet halvår af 1987, forleden havde kommissær Marin fra EF-Kommissionen på besøg med henblik på at planlægge det danske formandskab. I forbindelse med vores drøftelser af formandskabet lagde jeg afgørende vægt på, at netop arbejdet med arbejdsmiljø i forlængelse af traktatændringen helt naturligt var en opgave, som havde høj prioritet under det danske formandskab, og hvis vi skulle bevæge os i den rigtige retning, mens vi havde det danske formandskab, så måtte vi inden da forberede det i et samspil mellem Kommissionen og det kommende formandskab. Det erklærede Marin sig indforstået med, og det vil sige, at vi er i gang med at forberede, at arbejdsmiljøarbejdet på EF-plan bliver et afgørende tema i andet halvår af 1987, hvor vi har formandskabet i EF-samarbejdet.

Jeg tør ikke love, at det bliver let. Det bliver vanskeligt, fordi arbejdsmiljøstandarder og arbejdsmiljøholdningen i Danmark er forud for holdningen og standarden i mange af de andre europæiske lande. Det bliver altså ikke en let opgave, men ikke desto mindre er det en opgave, som vi netop derfor må tage på os at løse.

Fru Elisabeth Bruun Olesen sagde, at der tales meget lidt om organiseringen af arbejdet, og spurgte, om den konservative arbejdsminister, hvis det ikke gik godt ude på den enkelte virksomhed, så selv ville gå ud og fortælle på den pågældende virksomhed, hvordan de skulle organisere arbejdet.

Nej, selvfølgelig vil jeg ikke det. Det er virksomhedernes ansvar; virksomhederne har i samarbejde med de ansatte ansvaret for at finde ud af, hvordan man vil organisere arbejdet, men det var selvfølgelig et listigt spørgsmål, og jeg er sikker på, at fru Elisabeth Bruun Olesen ikke er skuffet over mit svar, men havde forventet det.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Arbejdsministeren har jo mere tid såvel at bruge som at misbruge, end jeg har, og det